

Секція: Банківська справа

Дмитренко О. І.
*здобувач кафедри банківської справи
Університету банківської справи
Національного банку України
м. Київ, Україна*

ОПТИМІЗАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ У РОЗКРИТТІ УЗГОДЖЕНОСТІ РІВНЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО РИЗИКУ БАНКУ

Інвестиційний ризик банку є одним з ключових різновидів ризиків банківської діяльності. Це ґрунтується на тому, що інвестиційний ризик відображає сталість сформованих впливів внаслідок здійснення окремих напрямів інвестиційної діяльності банку як з погляду досягнення результату від такої діяльності, так й з погляду поточного стану функціонування банку та його подальшого розвитку. Разом з цим також постає питання не лише щодо визначення рівня інвестиційного ризику відповідно до існуючих напрямів ведення інвестиційної банківської діяльності, але й узгодження такого рівня з погляду визначення загального інвестиційного ризику банку та відповідно до дієвості функціонування банку в цілому. Відтак це й обумовлює значимість та актуальність обраного напрямку дослідження, важливість його розгляду для розкриття практичних засад з управління інвестиційним ризиком банку.

Якщо говорити про традиційні підходи з узагальнення рівня інвестиційного ризику банку, то вони, як правило, базуються на співставленні окремих показників банківської діяльності відповідно до дотримання встановлених нормативів [1]. При цьому серед таких підходів можна виокремити підхід щодо оцінки ефективності діяльності банку за допомогою методології стохастичних границь [2]. Також заслуговує на

увагу низки методів наочного відображення та співставлення дієвості здійснення різноманітних напрямів діяльності банку, що дозволяє визначити напрями узгодження зроблених оцінок [3].

Отже, можна стверджувати, що загалом питання з оцінки рівня ризику ведення банківської діяльності, в тому числі й інвестиційної діяльності банку, та подальшого узгодження таких окремих оцінок за різними напрямами є відкритим. При цьому ключова спрямованість такої відкритості, зокрема з погляду досягнення узгодженості рівня інвестиційного ризику за окремими складовими інвестиційної діяльності банку повинна вирішувати питання достатності ресурсної бази банку, ефективності проведення відповідних банківських операцій та їх результативності, підсумком чого можна вважати поступовий розвиток банку.

Для розв'язку поставленого завдання дослідження за доцільним є застосування підходів оптимізаційного менеджменту, які спирається на базові положення теорії оптимізації. Тобто, в даному аспекті варто виходити з того, що перед нами постає задача з оптимізації певного параметру (рівня ризику, або показника діяльності банку) відповідно до наявних умов упровадження інвестиційної діяльності банку та наявних чинників впливу (наявних інвестиційних активів, резервів, величини зроблених витрат та отриманого доходу тощо) щодо ведення відміченої діяльності. Відтак ми можемо мати цілу низку вхідних та вихідних параметрів щодо побудови окремих оптимізаційних задач у сфері здійснення інвестиційної діяльності банку.

В якості таких окремих задач можна вказати:

визначення мінімальних обсягів обов'язкових резервів для роботи на ринку цінних паперів, виходячи із врахування найбільш оптимального рівня ризикованості здійснення такого різновиду інвестиційної діяльності банку;

визначення заданих параметрів фінансової результативності від операцій з цінними паперами банку, виходячи із врахування найбільш оптимального рівня ризикованості здійснення такого різновиду інвестиційної діяльності банку;

визначення структури ведення інвестиційної діяльності банку в розрізі окремих різновидів такої діяльності, виходячи із максимізації загальної фінансової результативності банку або відповідно до окремих банківських операцій тощо.

При цьому варто відмітити, що такі окремі задачі є пов'язаними між собою, що у підсумку надає змогу узгодити рівень інвестиційного ризику на підставі врахування цілої множини чинників. Тобто, ми приходимо до того, що різноманітні питання узгодженості інвестиційного ризику можна визначити у підсумку через низку розв'язків окремих оптимізаційних задач, які спрямовані на розкриття сутності ведення інвестиційної діяльності банку, враховуючи його ресурсну базу, умови ведення банківської діяльності та існуючий стан економіки. Окрім цього, варіюючи умови ведення банківської діяльності або параметри існуючого стану функціонування банку, через низку обмежень оптимізаційної задачі, можна на підставі об'єктивних обставин врахувати безліч варіантів розвитку інвестиційної діяльності банку, а відтак й визначити умови виникнення та поширення відповідного інвестиційного ризику. Загалом це розширює межі проведення аналізу рівня ризикованості ведення інвестиційної діяльності банку та робить відмічене як засіб досягнення найбільш прийнятних цілей з управління інвестиційним ризиком. Водночас з цим також можна ранжувати підходи із формалізації досягнення поставлених цілей з управління інвестиційним ризиком відповідно цільової функції оптимізації, що також дозволяє врахувати різні умови та обмеження, які загалом накладаються з погляду проведення дій щодо узгодженості інвестиційного ризику банку.

Таким чином, можна констатувати що застосування оптимізаційного менеджменту є тим дієвим інструментом, який дозволяє не лише вирішити, але й покращити можливі результати дієвості банку з погляду узгодженості рівня ризикованості його інвестиційної діяльності.

Література

1. Фостолович В. А., Теоретичні аспекти оцінки рівня ризиків при визначенні ефективності банківських операцій / В. А. Фостолович, К. В. Семенова // Інноваційна економіка. – 2013. – №. 8. – С. 323–327.

2. Васюренко О. Ефективність кредитування фізичних та юридичних осіб банками України: методологія аналізу стохастичних границь / О. Васюренко, В. Ляшенко, В. Подчесова // Вісник Національного банку України. – 2014. – № 1. – С. 5–11.

3. Kuzemin A. Methods of comparative analysis of banks functioning: classic and new approaches / A. Kuzemin, V. Lyashenko // Information Theories & Applications. – 2009. – Vol. 16. – Iss. 4. – P. 384–396.